

ТОВАРИСТВО «ЗНАННЯ» УКРАЇНИ
РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ ЦЕНТР ДУХОВНОЇ КУЛЬТУРИ

УКРАЇНСЬКІ УСМІШКИ

КИЇВ — 1992

Веселе слово і жартівлива дія споконвіку супроводжували його численні обряди і свята. Гумор допомагав жити і боротись, переносити злигодні і нещастя, скрашував людське існування.

В пропонованій читачеві збірці матеріалів зібрані дотепні українські усмішки, які на наш погляд, розширюють уявлення про духовну культуру народу, і, несучи неабиякий заряд оптимізму, будуть сприяти хорошему настрою в кожному домі. Смійтеся на здоров'я.

Казав пан — кожух дам

Жебрак (до пана): — Дай бідному кусничок хліба!
Пан (їсть свинину): — Бог дасть, діду. Видиш, сам хліба не маю, свинину мушу їсти.

— Іване, ти знаєш, що пан тебе продав?
— То пан знає, — відповів Іван.
— А чи знаєш, що я тебе купив?
— То ти знаєш.
— Чи будеш мені служити?
— Сє вже я знаю, — відповів Іван.

Пан: — Як ви там живете вдома?
Бідак: — Як ангели в небі.
Пан: — Як то?
Бідак: — А так: не їмо, бо немає чого; не опалюємо і не свіtimo, бо немає чим... Видите, як ангели в небі.

— Кажуть, старий Гриць умер?
— А вже ж. Все, що мав, лишив своїй жоні.

— А багато лишив?
— П'ятеро дітей...

— І яке життя настало одноманітне.
— Чому?
— Та вчора не мав грошей і сьогодні теж.

Жінка: — Як ти міг незнайомому віддати в оренду поле й обійстя?

Чоловік: — Не журися, мусить бути багатий.

Жінка: — А ти звідки знаєш?

Чоловік: — Хіба не бачила: він такий молодий, а вона погана й стара.

Молода пані до візника:

— Ви що справді не можете їхати швидше?

— Я міг би, — відповідає той, — та кобила лишилась позаду.

Нотаріус зачитує родині покійного багача заповіт:
— Маючи здоровий глузд, усі гроші я розтратив перед смертю.

Дуже багатий і глухий дід несподівано почав чути.
Знайомий питає його:
— Ваша рідня, напевне, з того дуже щаслива?

— Ніхто в хаті навіть не знає, що я чую,— відповідає багач.

— Чому ж?

— Я собі сиджу, як колись, лише слухаю, що про мене говорять,
І вже двічі змінював заповіт.

* * *

- Що з тобою Василю?
- Позички мене мучать.
- Ти заліз у позичку?
- Так.
- І не можеш вилізти?
- То пусте, далі не можу лізти.

* * *

Дорогою їхав пан і взяв підвезти селянина. Дорога була далека.

Щоб розважитись, пан почав вихвалитися своєю вченістю:

— Видите, чоловіче, щоб стати таким, як я став, я навчався двадцять років.

Селянин ляснув у долоні:

— Та невже ж ви панночку такі дурні були, що вас так довго вчили?

* * *

Пане сотнику, ви мені врятували на війні життя. Буду вдячний вам до самої смерті.

— Гм! Не пригадую, не пригадую, як то було.

— Та ви тікали, а я за вами.

* * *

Один мудрий пан запитує слугу Івана:

— Іване, а чи знаєш чому собака хвостом махає?

— Бачите, панночку,— відповів Іван,— бо хвіст не може махати собакою.

* * *

У пана пропав гарний кінь. Пан здійняв страшенний галас. Підійшов до нього якийсь парубок і шепнув на вухо:

— Наллеш квартиру горілки — скажу, хто вкрав.

— Звичайно, тільки скажи!

Пішли, випили.

— Ну, а тепер скажи, хто?

Парубок нахилився і шепнув панові на вухо:

— Злодії.

* * *

— Правда, що ви сказали на цього пана дурень?

— Істинна правда!

— А чи правда, що сказали на нього осел?

— Ні! То я забув сказати.

* * *

Зустрівся циган з паном та й каже:

— Пане велькоможний! Чи жие тота корова, що здохла минулого року? Жирне молоко давала.

— Що мелеш, дурню? Як може жити, коли здохла?

— Та, пане велькоможний, то я так говорю, щоб до бесіди стати. Чи не маєте закурити?

* * *

— Чи не ганьба вам?! Уже двадцятий раз стоїте тут, у суді.

— Та не знаю, чого. Ви пане суддя, тут ціле життя сидите, а я вам на те нічого не кажу.

* * *

Одного перукаря засудили до страти і запитали його останнє бажання.

— Дуже прошу, хотів би ще раз поголити пана суддю...

* *

— Бачите,— каже суддя,— всі свідки говорять, що ви злодій.

— Не все те правда, що кажуть люди. Якби говорили правду, то ми би, пане суддя, вже давно разом з вами висіли на шибениці.

* *

— Як виглядав той злодій? — запитує суддя.

— Такий високий і худий, як тичка. Ну точнісінько як Ви, пане суддя.

* *

— Ви посвідчите, що оцей пан назвав мене ослом?

— Так, я підтверджую це перед судом, і дуже радо.

* *

Суддя:— Що вас сюди привело?

Чоловік:— Два поліцаї.

Суддя:— Я не се питаю. Яка причина, може, пияцтво?

Чоловік:— Вірно, пане суддя. Обидва поліцаї були п'яні, як ніч.

* *

Адвокат:— То ви хочете подати на цього хлопа до суду за образу честі?

Пан:— Такі

Адвокат:— А що він вам сказав?

Пан:— Я не чув, бо він тільки мимрив собі щось під ніс.

Адвокат:— А як же ви знаєте, що він вас образив?

Пан:— А що ж він доброго міг про мене сказати?

* *

Суддя до обірванця:— Ви на людній вулиці поцілували доньку нашого шановного пана!

Обірванець:— Та що можу тепер зробити, хіба що взяти її за жону...

* *

Іде дядько до Польщі й веде з собою корову. Митник зупинив його і зауважує:

— Дядьку, корову не можна вести за кордон. Приписи цього не дозволяють.

— А що дозволяють?

— Ковбасу, м'ясо, булки, бутерброди та інші подібні речі.

Дядько повернувся до найближчого буфету, купив булку і розрізав її на дві частини. Одну половину причепив корові на голову, в другу — на зад і знову приводить корову на митницю.

— Тож я вам пояснював, що з тою здохлячкою вас через кордон не пустимо! — погрозив йому митник.

— Яка здохлятина? Хіба ви не бачите, що то бутерброд? — відрізав дядько.

* *

— Ну скажи,— звертається суддя до злодія,— як ти вкрав у того пана годинника?

— Та де ж я, пане суддя, краді! — відповідає злодій. — Я лише вийняв у того пана годинника з кишені, щоб подивитися, котра година. Але було темно, то я побіг до ліхтаря глянути на годинника. Ну, дивлюся, того пана

вже нема. Шукаю і шукаю його, та ніде не міг надібати.
Аж тепер, дякувати Богу, знайшов його в суді.

* * *

Пан питає селянина:

- Ти вчора що вечеряв?
- Зовсім нічого!
- А що снідав сьогодні?
- Те, що від вечері залишилося.

* * *

Заходить бідняк до ресторану, а там панства багато,
п'ють і птицею закусують. Захотілось і йому покуштувати
м'ясного.

— Ви всяку птицю можете засмажити? — питає офі-
ціанта.

— Можемо. А що хочете?

— Та, прошу, гуску...

Засмажили гуску, приносять.

— Ось... гуска...

— А тепер відріжте мені на одну копійку!

* * *

Заходить панство до корчми:

— Дайте нам, будь ласка, фрич!

— А що воно таке? — питає корчмар.

— Фрич? То вино розведене водою.

— О! — дивується корчмар. — Все життя торгую роз-
веденим вином, а досі не знав, що то — фрич!

* * *

Якийсь пан викликав корчмаря на дуель за образу
честі. Коли прийшли на місце дуелі, офіцер сказав:

— Один із нас тут обов'язково лишиться.

— То ви, пане, лишайтесь тут, а я собі піду геть, —
відповів корчмар і пішов.

* * *

Вулицею йшов багатий пан, а назустріч йому злодій.

— Пане, не скажете, на вулиці нікого нема?

Пан оглянувся й відповів:

— Нема.

— І якщо крикнути, ніхто не вчує?

— Напевно.

— Тоді давайте сюди гроші.

* * *

— Чуєш, хлопе! — каже панок, жартуючи до селяни-
на. — Ти собі повинен обтяти вуха, бо вони завеликі для
чоловіка.

— Ні, видите, — каже селянин, — думаю, що вам тре-
ба розтягнути свої вуха, бо вони замалі для віслюка.

* * *

Пан: — То, чуєш, Петре, мені вночі так боліли зуби,
що аж на стіну дерся. Не знаю, що чинити, якщо і цієї
ночі будуть так боліти.

Петро: — Пане, то, може, вам до стіни драбину під-
ставити.

* * *

— Де ваша пані?

— Цюкала на купелі на цілий місяць.

— Йой, то невже ж вона така брудна, що її мусять
цілий місяць відмивати?

* * *
Слуга, не спитавши дозволу, підсів на воза, на якому сиділи пан і-зання. Іздовий його побачив і закричав:

— Ей, ти, осел, не бачиш, що тут уже двоє сидять!
— Перепрошую, я одразу й не впізнав..

* * *
— Що накажете сьогодні робити? — питає слуга в пана.—

— Чи панію до міста везти, чи гній на поле возити? Мені однаково...

* * *
Селянин приїхав до міста на торг. Бачить в одному місці велика юрба, сперечаються, кричать.

— Прошу пана, що там сталося?

А панові захотілося насміятися з селянина, то він і каже:

— Корова яйце знесла!

— Ага! Яйце? — зрозумів він насмішку й додав:—
Но, будьте певні, пане, з нього буде таке теля, як ви!

* * *
Зла пані звільнила служницю з роботи. Коли служниця вже йшла, кинула три монети собаці:

— А то що таке? — питає пані.

— Не турбуйтеся. Вона їх заслужила. За ті три місяці, що я у вас працювала, вона завжди вилизувала тарілки начисто.

* * *
За те, що бідний чоловік не сплатив податок, забрали з обійстя свиню. Поганяє її судовий виконавець, а фігляр питає:

— Гей, куди з ослом їдеш?
— Не бачиш, дурню, то свиня, а не осел!
— То я ж її і питаю...

* * *
Іде селянин, веде конячину. А назустріч — пан на бричці.

— Дорогу! Дайте дорогу! Бо буде те що з іншими!..— кричить селянин.

Пан дав пройти, але не втерпівши спитав:

— Гей, ти! А що було з іншими?

— Інші не дали дорогу, то мусив їх обходити.

* * *
Священник зустрічає свого п'яного парафіянина і з обуренням говорить:

— Знову напився? А вчора я був такий щасливий, коли побачив тебе тверезим!

— Так, панотче, сьогодні моя черга бути щасливим.

* * *
Як би бідняк не мав боргів, то взагалі не мав би нічого.

* * *
— Панночко, ви мені дуже сподобались.

— Справді?

— Так. Лише ніяк не збагну, чому це люди кажуть, що в мене поганий смак.

* * *
Скупий панок серед моря, коли затонув корабль:
— Господи, і навіщо я купляв квитка назад!

Два вельми вчені пани ведуть розмову:

- Доброго здоров'я!
- Доброго здоров'я!
- То як?
- Вісім.
- Що вісім?
- А що як?

Пан питає у селянина:

- Як ся маєте?
- Мов у казці.
- Так гарно живете?
- Ні. Чим далі, тим страшніше.

Пан жебракові:— Але ж ви говорите зовсім інше,
ніж говорили вчора.

Жебрак:— Я ж бачив, що вчора ви мені не вірили.

На базарі пан купує у селянина насіння трави:
— Але гарантуєте, що це добре насіння?
— Звичайно! якщо не зійде, принесіть назад, і я поверну вам гроші.

Продає селянин собаку. Панночка підходить до нього і захоплено каже:
— Який гарний песик! Коли б я була певна, що він ще й вірний, відразу б купила.
— Не турбуйтеся, пані, собачка вірна,— говорить дядько.— Втрете продаю, а до мене повертається.

— Мене вкусив твій пес, голодранцю,— вереснув панок.— Я вимагаю компенсації.
— Будь ласка, я його потримаю, а ви кусайте.

І сміх і гріх

Товариство, в якому є суддя, завело мову про вік знайомої всім дами:
— Я дав би їй тридцять років,— каже суддя.
— Перестань говорити про справи професійні,— картає його жінка.

— Громодяночко! Не штовхайтесь, прошу вас. Ставьте на кінець черги.

- Не можу.
- Чому?
- Бо там уже хтось стоїть!

Суддя до свідка:
— Як це, ви не помітили, що підсудний під час танцю душив свою партнершу за горло?
— Помітив, але, пане суддя, ніколи не зрозумієш тих сучасних танців: думав, то нова фігура.

Суддя:— Свідок! Чому ви не прийшли на поміч потерпілому в бійці?
Свідок:— Даруйте, але свідки я міг знати, хто з них потерпілий?

* * *
— Молодий чоловіче, коли ви надумали вчинити грабіж, ви не згадали про свого батька?

— Звичайно, подумав, але в тій квартирі, що я очистив, не знайшлося для нього нічого.

* * *

— Кого ховають, синку?

— Миліонера, бабуню.

— Царство йому небесне! Відсвистав, голубчик!

* * *

Часовий:— Сій! Хто йде?

— Стара баба:— Не бійся, вояче. Я тобі нічого не зроблю.

* * *

— Кумо, скільки ваша корова дає молока?

— Десять літрів на день.

— А скільки продаєте?

— П'ятнадцять.

* * *

— Одарко! Що це ви такі зелені помідори на базар везете?

— Хай вас не обходить! Я за них таку ціну загну, що вони відразу почервоніють!

* * *

Молодиця питає клієнтку:

— Чи вдоволені ви молоком, яким вас постачаю?

* * *
— Задоволена. Лікар сказав мені, що мала дитина повинна пити молоко навіл з водою.

* * *

— До чого ж безсовісні ті спекулянти, сьому шкуру зідрали б! — нарікає Іван, розглядаючи куплений на базарі светр.

— То чого ж ти купував?

— Як-чого? Таж сусіди мені за нього вдвічі більше дадуть.

* * *

Прийшов Степан до Івана, радиться:

— Як гадаєш, що мені ліпше розводити курей чи свиней?

Іван на те:

— Спочатку роздивися, що в колгоспі вирощують: кукурудзу чи буряк.

* * *

— З чого ви почали свою кар'єру?

— З солодкого.

— Ви працювали на кондитерській фабриці?

— Ні, я подарував дружині начальника шоколадний набір.

* * *

Продавець влаштовується на роботу в харчоторг. Його питають:

— Судились?

— Ні, не попадався,— була відповідь.

Один продавець до другого:
— У нас у магазині ведеться облік виключно морський.

— Що за морський?

— А що б там не було — кінці в воду.

У м'ясному магазині за прилавком висить велике дзеркало. Експедитор питає завідувача:

— Для чого дзеркало?

— Щоб клієнти не дивилися на вагу.

— Як здоров'я?

— Погано, нерви підводять.

— Від чого?

— Та йдеш, коли стемніє, на колгоспне поле за сіном, і кожного разу нервуєш: як би хтось не побачив.

Одного спекулянта запитали у міліції, яка в нього освіта.

— Непочата вища!

Суддя:— Ви, очевидно, знаєте підсудного, як себе самого, і можете за нього поручитися. Як думаєте, міг він украсти гроші?

Свідок:— А скільки грошей було?

— Миколо! Скільки коштував твій капелюх?
— Не знаю, бо продавець саме вийшов.

— Ви крали самі чи мали напарника?
— Сам звичайно. Хіба в наш час знайдеш людину, якій можна довіритись?

— П'ять хвилин тому грабіжник зняв із моєї руки золотого годинника.

— Чому ж ви не покликали на поміч?

— Боявся відкрити рота: в мене є золоті зуби.

Селянина звинуватили у крадіжці ячменю. Суддя питає:

— Крав?

— Ні не крав.

І як не допитував його суддя, селянин стояв на своєму.

«Не крав!» — уже було подумав суддя. Але каже:

— Зізнайся, більше року за мішок не дам.

— Е-е, хочете, аби я сім років сім'ї не бачив!

Суддя:— Можете щось додати?
Підсудний:— Можу. Та чи варто сидіти на два роки більше?

Суддя:— Уже втретє, громадянине, вас затримують за крадіжку. Що це значить?

Звинувачений:— Це значить, що в мене досвіду не вистачає.

* *
Суддя:— Буде краще, коли відразу зізнаєтесь у крадіжці. Десять свідків бачили це власними очима.

Звинувачений:— А я маю сто свідків, які цього не бачили.

* *
* *
* *

Суддя:— Звинувачений, невже ви справді не помітили, що це не ваш гаманець?

Звинувачений:— Помітив, громадянине суддя, але коли поглянув на гроші, вони видалися дуже знайомими.

* *
* *
* *

Вмирає злодій. Каже до колеги:

— ...записую тобі також брильянтове намисто...

— Справді? Де ж воно?

— На Стрілецькій вулиці, у ювелірному магазині, на витрині, справа.

* *
* *
* *

Суддя:— Підсудний, ви можете довести своє алібі? Хтось вас бачив тоді, коли ви чинили злом?

Підсудний:— На щастя, ні!

* *
* *
* *

На ранок міліціонер помітив якогось підозрілого типа зі здоровою валізкою.

— Стій! Що в тій валізці?

У відповідь почув:

— Я й сам ще не знаю.

* *
* *
* *

— А ти з якої причини тут сидиш? — питає один в'язень другого.

— Через нежить,— відповідає той.

— Як то — через нежить?

— Я чхнув, і сторож пробудився.

* *
* *
* *

Хвалився селянин, як на базарі пив:

— Одну,— каже,— чарку випив — не бере. Другу — теж не бере. Третю випив — узяло: і гаманець з кишени, і чоботи з ніг, і кожух із воза.

* *
* *
* *

— Визнаєте ви себе винним у тому, що вкрали цистерну спирту?

— Так.

— І що вчинили з тим спиртом?

— Продав.

— А що вчинили з грошима?

— Пропив.

* *
* *
* *

Зайшов у міліцію чоловік та й питає:

— Не принесли сюди пляшку коньяку яку я загубив?

Йому відповідають:

— Пляшку не принесли, але чоловіка, який її знайшов, принесли.

* *
* *
* *

Суддя:— А коли вже обидва учасники бійки кидали один в одного стільцями, ви навіть не спробували примирити їх?

Свідок:— Ні, пане суддя. Там не було третього стільця.

- * * *
- Звинувачений, ви вже судилися?
 - Так.
 - За що?
 - Бив головою об стінку.
 - Це ж не карається законом!
 - Так, але то була не моя голова.

* * *

Суддя:— Ви били в лице сусіда кожного разу, коли зустрічали?

Підсудний:— Правда, але тільки з милосердя, бо коли б я йому відразу дав усе, що йому належить, то він лежав би давно на цвинтарі.

* * *

Суддя:— Зізнайтесь, ви дали цьому чоловікові ляпаса?

Звинувачений:— Ні.

Потерпілий:— Він бреше!

Звинувачений:— Заткнись, бо вхопиш іше одного!

* * *

На засіданні колгоспного правління викликали водія, що полюбляв заглядати на дно чарки. І докоряли, і ляпали, і усовіщали бідного, аж сім потів із нього вигнали.

— І випити не гріх, — пояснювали йому, — але треба це, робити розумно, з головою, як порядні люди.

Повернувся водій із засідання, а друзі й питають:

— Ну що, без біди обійшлося?

— Поки що без біди, — відповідає водій, — лише сказали пити з головою, а я, чесно сказати, ще ні разу з ним не пив, все з бригадіром.

- * * *
- Подаю позов на Степана Ганича. Торік сказав про мене, що я носорог.
 - А чому ж позов подаєте тільки тепер?
 - Я лише вчора під час відвідин зоопарку побачив, яка то гидка тварина.

Весела мозаїка

Жінку поета-аматора питає знайомий:

— Чи ваш чоловік має якийсь прибуток із тих віршів?

— Так, вислав якось до редакції вісім віршів, а повернули йому аж дев'ять.

* * *

Критик до молодого автора:

— Прочитав я томик ваших віршів.

— Останній?

— Маю надію, що так.

* * *

Початкуючий поет до критика:

— Чи ви вже прочитали мої вірші?

— О, так. І то значно раніше, ніж ви.

* * *

Молодий поет у редакції:

— Я виявив, що замість віршів помилково послав вам рахунок на прання білизни.

— Надто пізно, молодий чоловіче, — відповів редактор. — Те, що ви прислали, вже набирають у друкарні.

Відомий своєю розсіяністю письменник навчався на курсах водіїв. Настав час складати іспити з практичної їзди. Якось товариші по перу питають про результат. Письменник знизав плечима:

— Не знаю коли мене виписали з лікарні, інспектор, що приймав іспит, був іще без свідомості.

— На жаль, товаришу редактор, я не зміг принести рукопису: мій трирічний син понищив його.

— Який здібний хлопчик! Він уже вміє читати!

Чоловік у кріслі читає книжку і весь час повертається до перших сторінок. Дружина не витримала і спитала:

— Чому ти весь час заглядаєш на початок книги?

— Через кожні дві сторінки змушений повертатись до анотації, в якій написано, що це цікава, змістовна, захоплююча книга. Інакше вже давно кинув би її.

У кав'ярні сидить молода пара. Вона говорить до нього:

— Цікаво, чи те правда. Я читала десь недавно, ніби на підставі того, що читаєш, можна сказати, ким ти є...

— То спробуймо.

— Добре. Що читаєш?

— Ну... Гомера, Овідія...

— Вже знаю, хто ти.

— Хто?

— Брехун.

— Що читаєш?

— «Останні дні Помпеї».

— А від чого вона померла?

— Хочу яку-небудь книгу.

— Щось легшого?

— Все одно, я тут з автомашиною.

— А ти знаєш, що Петро став літературним критиком?

— Нічого дивного, він ще в школі не любив літератури.

— Як тобі сподобалась моя остання книга?
— Буду з тобою відверта: не відповім на це запитання.

Директор театру до автора п'єси, прем'єра якої відбувається при майже порожнім залі:

— Ніколи не думав, що ви вже такий відомий!

— Які квитки у вас були на прем'єру?

— Погані: ніхто нас не бачив.

Два знайомі виходять із театру.
— Я мав препогане місце, — каже один. — Нічого не бачив і не чув.

А другий:

— Я потрапив у ще гірше становище: все бачив і чув.

* *
Розмовляють два театральні швейцари:

- Вчора було дуже мало людей.
 - А де було більше— в партері чи на балконі?
 - На сцені.
- * * *

Відомий потягом до алкоголю актор був запрошений до колеги на гостину. Об одинадцятій годині вечора актор підходить до гостей і починає прощатися.

— До побачення, Галинко, до побачення, Аню, до побачення Павлусю...

— Як, уже йдеш? — питає господар.

— Ні, але хочу попрощатися з усіма тепер, поки ще можу кожного з вас розпізнати.

* * *

Журналіст до відомого актора:

— Хто, на вашу думку, найвидатніший із сучасних акторів на світі?

— Нас кілька, — скромно відповів той.

* * *

Дві акторки розмовляють про приятельку:

— Не можу якось того зрозуміти, що Зіна вийшла заміж за театрального критика, який завжди писав про неї дуже погані рецензії...

— Це вона так помстилася.

* * *

Гарна дама з'являється в ательє художника баталіста і просить його намалювати її голою. Збентежений художник пояснює:

— На жаль, я малюю тільки історію.

Дама на хвилинку замислюється, врешті пропонує:

— А може, майстер знайшов би колегу, що намалює решту.

* * *
Художник-абстракціоніст одружився. Через кілька місяців подруга питає дружину:

— Ну, як живете?

— Добре, — відповіла жінка. — чоловік малює, я готую обід, потім відгадуємо, що він намалював і що я зварила.

* * *

Критик заходить у майстерню художника і улесливо захоплюється його картинами.

— От чудове полотно! майстре! А які фарби!

— Ви помиляєтесь! — обережно відповідає маляр. — То не картина. Об це полотно я пензлик витираю.

* * *

Художник, що трохи вищої думки був про себе, ніж годилося б, у розпачі говорить до відвідувача:

— І ви вважаєте, що ця картина погана? Ви взагалі пробували малювати колись картину?

— Ні, ще не пробував. Але я вам можу сказати, чи яйце добре, чи погане, хоч я його і не зніс.

* * *

Один художник довго домагався визнання. Якось товариш спитав його:

— Як, останнім часом тобі вдалося щось продати?

— Звичайно, — відповів художник, — пальто і вихідні штани.

* * *

Пішов чоловік у картинну галерею, став проти одної картини, дивився, дивився, а тоді сказав до жінки:

- Це найкращий серед усіх портретів!
- Що ти верзеш? То ж дзеркало! — озвалася дружина.

*
*

- Коли моя жінка починає співати, то я відразу ж виходжу з хати.
- Чому?
- Аби люди не подумали, що б'ю її.

*
*

- Що це там за бугаї ревуть?
- Це ми з батьком співаємо, мамо.
- Ах ви ж мої солов'ята!

*
*

- Суддя:— Яка ваша професія?
- Засуджений:— Я соліст.
- Суддя:— А де співаєте?
- Засуджений:— Я не співаю. Я солю капусту, огірки, помідори...

*
*

- Сусідо, чи не могли б ви свого пса прогнати кудись?! Учора так страшно завивав, що моя дочка через нього мусила припинити співи.
- Шкодую, але ваша дочка почала перша.

*
*

- Як проводиш дозвілля?
- Нудьгую до одуріння.

- То вступай до нашого хору. Граємо там у карти, розповідаємо анекдоти, випиваємо...
- А коли ж співаєте?
- Ну, як повертаємось додому.

*
*

- Старшина до групи солдатів:
- Хто з вас розуміється в музиці?
- З шеренги виступили дев'ять чоловік.
- Добре. Доповісте завідуючому клубом і перетягнете на нове місце піаніно.

*
*

- Ви казали, що ненавидите саксофон.
- То істинна правда.
- А чому ж тоді своєму синові ви купили саксофон?
- Тому, що сусідів ще більше ненавиджу.

*
*

- Мій син — великий митець: як візьме скрипку в руки, то в сотень людей спирає дух.
- Інший батько, у якого також є син, флегматично:
- Послухали б ви мого сина. Як зазвучить його Інструмент — тисячі забувають про свою професію, лишують роботу і вільно собі дихають.
- А ким працює ваш син?
- На заводі відповідає за сирену.

*
*

- Одна співачка розповідає в колі товаришів:
- Вчора я співала на прийомі у ікс.
- На це один із колег:
- Тим краще. Я його нетерплю.

* *
Під час концерту піаніста-віртуоза кишеньковий злодій звертається до колеги за фахом:

— Не розумію, як можна марнувати таку вправність пальців.

* *
* *
* *

— Чому цей хор називають змішаним? Адже в ньому самі чоловіки.

— Так, але одні вміють співати, а інші не вміють.

* *
* *

На початку концерту, коли чоловік і жінка увійшли до філармонії, конферансьє оголосив:

— А тепер — шоста симфонія Шостаковича.

— Я тобі казав — збирайся швидше, — докоряє чоловік. — Бачиш, цілих п'ять симфоній пропустили.

* *
* *

— Боже, який неприємний голос! Ви не знаєте, хто співає?

— Моя донька.

— Даруйте, справа, звичайно, не в голосі, а в пісні. Скажу вам відверто, нікуди не годиться пісня. Цікаво, хто її написав?

— Я!

* *
* *

— Учора я цілий вечір грала Гріга...
— А програла чи виграла?

* *
* *

Елегантний хлопець тихо питає на концерті у своєї молодшої сусідки:

— Вибачте, це не Бетховен?

— Не знаю. Я не тутешня.

* *
* *

— Хотіла б я бути славною кінозіркою... Про мене говорив би цілий світ!

— Досить і того, що про тебе говорить ціла вулиця.

* *
* *

Дама дивилася кінофільм, сценарій якого створено за книгою, яку вона читала. Вийшла з кінотеатру й каже:

— Книга — ліпша, принаймні, нею можна в когось поцікавити.

* *
* *

Узяв дідусь до рук газету, розглядає догори ногами. Внук запитує:

— Що там, дідику, нового?

— Та біда, внучку, аварія на залізниці. Бачиш — паровоз догори колесами.

* *
* *

Прийшов один чоловік до міста й чує:

— Грандіозна новина! Читайте! П'ятдесят чоловік обдурено!

Чоловіка дуже зацікавило, й купив газету. Читає — нічого подібного нема.

— Гей, ти! — гукає. — Де тут новина?

А той далі кричить:

— Грандіозна новина! П'ятдесят одного чоловіка обдурено!

- Яке сьогодні число?
- Не знаю. В тебе на столі газета, поглянь!
- Нема сенсу, то вчорашня.

Молода дівчина звернулася в один з тижневиків з запитанням, чого чоловіки закривають очі, коли цілують даму? Відповідь тижневика була: «Просимо вислати нам свою фотографію. Можливо, тоді зможемо вам пояснити».

Замітка в газеті: «Вчора в трамваї був такий випадок. Якийсь чоловік уступив місце дамі. Дама зомліла. Коли повернулася до притомності, подякувала чоловікові. І тоді зомлів він».

- Селянин приїхав до міста і питає перехожого:
- Як би я міг потрапити до історичного музею?
- Попросіть когось, щоб зробив із вас опудало!

- Для археолога сто років — то дуже малий проміжок часу.
- О, Боже, а я вчора позичила на недовгий час знайомому археологу дві тисячі карбованців.

- Як поживає ваш син? — питає одна жінка другу.
- Слава Богу, добре! — відповідає та. — Робота в нього легка: три рази на день заходить у цирк, сує голову в пащу лева, а тоді вільний.

- Телефонують до директора цирку.
- Ви не могли б мені дати якусь роботу?
- А що ви вмієте?
- Говорити.
- Перестаньте корчити блазня! Ваша професія?
- Я просто говорю.
- Цього надто мало!
- І директор повісив слуханку.
- За кілька хвилин знову телефонний дзвінок.
- Даруйте, я зовсім забув сказати, що я кінь.
- Це вже інша справа.

- До директора цирку звертається знайомий:
- Не розумію, як той маленький, миршавий може приборкувати левів?
- Та вони просто не мають на нього апетиту.

- У вас аж троє окулярів, пане професоре?
- Так. Одні вживаю при читанні, другі — на вулиці...
- А треті?
- Коли шукаю перші або другі.

- Студент: — Я не заслужив двійки!
- Викладач: — Знаю, але нижчих оцінок, на жаль, виставляти не дозволено.

- Ось і взуття для нашої полярної експедиції. До речі, того разу добре було спорядження?
- Чудове! Зроду не їв таких смачних черевиків.

* * *
Молодий агроном підійшов до старого садівника.
— Ваші дерева при такому догляді не дадуть і по де-
сяті кілограмів яблук.
— Що не дадуть, то не дадуть, бо це груші.

* * *
— Знаєш, я купив автомашину. Хочу побачити світ.
— Той чи цей?

* * *
Два водії за чаркою вихваляються.
— Пам'ятаю, раз я їхав з такою швидкістю, — каже
один, — що кілометрові стовпи миготіли, як штахетки.
— Хе, дурниця! — озвався другий. — Я одного разу
зробив такий поворот на повнім ході, що побачив задній
номер своєї машини!

* * *
— Скільки коштуватиме ремонт моєї автомашини?
— Залежно від складності. Що сталося з автомаши-
ною?
— Не знаю.
— Тоді це коштуватиме тисячу карбованців.

* * *
На вокзалі висить годинник. Підійшов чоловік, вий-
няв із кишені олівець, записника, записує час.
— Навіщо? — дивується якийсь допитливий пасажир.
— Я не маю годинника, а мене весь час питають,
котра година.

— Цим поїздом я завжди без квитка їжджу.
— Я також, але я ревізор і перевіряю квитки, якщо
дозволите...

* * *
Громадянка, що вперше в житті подорожує літаком,
сіла в салоні літака і дивиться на землю. Аж ось ні з
того ні з сього вона збуджено починає вигукувати:
— Які ж ті люди маленькі! Як мурашки, як му-
рашки!

Стюардеса:
— То справді мурашки. Ми ще не піднялися в по-
вітря.

* * *
— Чому ви сьогодні спізнилися?
— Я проспав.
— Що?! Ви й удома спите?

* * *
Іде чоловік вулицею, а за ним песик:
— Гав-гав, гав-гав!
Раптом чоловік як вгріє у стовб і сердито кричить
до пса:
— Ну, що догавкався?!

* * *
— Може, вип'єте зі мною склянку чорної кави?
— Тепер ні, бо мушу йти на службу, а я завжди, як
вип'ю чорної кави, маю неспокійний сон.

* * *
Шеф до працівника:
— Вже третій раз застаю вас сплячим за письмовим
столом.

— Дуже прикро, але моя дитина прихворіла, і вже кілька ночей не можу закрити очей.
— А не могли б ви брати дитину з собою до контори?

Розмовляють два приятелі:
— Маю велику неприємність. Уяви собі, розмовляю уві сні.
— Та це ж зовсім не страшно.
— Для мене страшно, бо колеги насміхаються.
— Які колеги?
— Конторські.

— Чому ви не були на останніх зборах?
— Бо ті збори тривали так коротко, що я не встигла співнитись.

Директор прискіпується до підлеглого:
— Що то за звичка — свистіти під час роботи?!
— Але я не працюю. Я лише свищу.

Розмовляють два директори:
— Ну як, ви задоволені новою секретаркою?
— Ще й як! Спокійно можу залишити її на цілий день саму і знаю, що робить кожної хвилини.
— А що саме?
— Нічого.

— Як ти здогадався, що директор заводу — жінка?
— Дуже просто. Глянь, хто у неї секретар-машиністка: мужчина.

— І ви радите мені людину, яка сиділа п'ять років у тюрмі?
— Ви ж самі просили людину, що кілька років сиділа б на одному місці.

— Який ступінь готовності нового будинку?
— Рапортувати можна, жити ще ні.

До верхолаза, що закінчує кладку стоп'ятдесятиметрової труби, піднімається син зі сніданком.

— Спасибі, синку!
— Я спускаюся, тату.
— Гарзд, та гляди, обережно переходи вулицю!

— В мене така робота, що ніколи не знаєш сьогодні, що буде завтра.
— Ви мабуть, акробат?
— Ні, синоптик.

Підлеглий до шефа:
— При такій платні ніколи не зможу створити сім'ї!
— Знаю. І колись будете вдячні мені.

Один з працівників контори телефонує начальникові:
— Бюся, що цього місяця працювати не зможу. Вчора дружина зламала ногу.
— А хіба це завадить вам працювати?
— Ви не так зрозуміли. Вона зламала мою ногу.

— Ти подумай! Майстра, що лагодив наш дах, учора збила машина
— Жах! Небезпечно вже й по дахах гуляти.

Працівник перший:— Ви найбільший ідіот у світі!
Працівник другий:— А ви найбільший у світі осел!
Начальник:— Не забувайте, що тут присутній я!

Новий начальник каже до заступника:
— Не розумію, чого мене тут не люблять. Коли я йшов з попередньої роботи, підлеглі подарували мені срібний портсигар.
— Срібний? Ми дали б вам золотий.

Мій чоловік не може піти на новорічне гуляння,— дзвонить жінка на завод.— Учора сів на цвях.
— І ви досі ще не витягли того цвяха? — здивовано питає голова місцевкому.

Відвідувач до начальника установи:

— У вас палити можна?
— Ні.
— А навколо стільки недокурків.
— То залишили відвідувачі, які не просили дозволу.

— Погляньте на того старого бовдура,— говорить службовець розважаючи партнершу,— це наш директор. У житті не бачив такого йолопа, як він!
— А ви знаєте, хто я? — питає партнерка.
— Уяви не маю...
— Я дружина вашого директора.
— а-ак? А ви знаєте хто я?
— Ні.
— Ну й слава Богу!

— Яка секретарка, по-твоему, ідеальна?
— Двадцятип'ятилітня з сорокалітнім досвідом.

— Ого, ви з майстром на «ти»! Видно, давні знайомі?
— Давні. От уже сім місяців, як шиє мені костюм.

Заболіла головонька

Лікар:— Чи були ви зі своєю хворобою ще в когонебудь?
Хворий:— Так, у аптекаря просив поради.
Лікар:— Ну то уявляю, яку він вам дурницю поради..
Хворий:— Він радив до вас піти...

— Лікарю, який стан мого здоров'я?
— Задовільний. Одна нога, правда, трохи напухла,
але це мене не хвилює...
— Звичайно! І мене б не хвилювало, якби у вас нога
напухла.

Лікар:— Не таке велике діло ліки випити. Думайте,
що то пиво...
— Хворий:— Але, докторе, не краще б було пити пиво
і думати, що то ліки?..

— Щось мені не подобається оцей ваш кашель,—
сказав лікар хворому.
— Вибачте, але я краще не можу,— відповів хворий.

Лікар:— Як у вас з апетитом?

Хворий:— Часом маю, часом ні.

Лікар:— А коли ж не маєте апетиту?

Хворий:— Якщо перед тим добре поїм.

— Скільки мертвих? — запитує лікар.

— Дев'ять, — відповідає черговий.

— Як? Я ж десять рецептів виписував!

— Так, але десятий не захотів ліки приймати.

Лікар у квартирі хворого.

— У вашій хаті пахне горілкою.

— То я беру її на хворого зуба.

— А давно він у вас болить?

— Та від самого дитинства...

— Учора був на лекції з медицини й дізнався, що
цілуватися не зовсім корисно. Ти віриш?

— Цілком. Учора я поцілував директорову доньку,
то втратив два зуби й посаду...

— Василю, а у мене вчора вирвали зуб?

— Болить?

— Хто знає. Зуб залишився у лікаря.

— Дорогий лікарю! Не знаю, як вам і дякувати за
ваші ліки.

— Дуже радий, що вам допомогло. А скільки пляше-
чок ви прийняли?

— Я слава богу, жодної. Але теща і від однієї відда-
ла богові душу. Тепер я хазяїн у домі.

— Чому ти така весела?

— Я йду від зубного.

— Ага, тепер зуби не болять, тому й весела?

— Ні, зуби болять, але лікаря сьогодні не було.

Лікар:— Вам не можна ні палити, ні пити, ні грати
в карти...

— Хворий:— Видно, тут уже побувала моя жінка.

* * *
Мати з дорослою донькою зайшла до лікарського кабінету.

— Прошу роздягнутися,— звертається лікар до дівчини.

— Але ж хвора не вона, а я,— пояснює мати.

— Ага, ви! Тоді покажіть язик.

* * *

Симулянт заявляє лікареві, що він короткозорий.

— Не вірю вам.

— Не вірите? Зараз доведу. Ви бачите отой цвях у стіні?

— Бачу.

— А я не бачу.

* * *

— А що казав лікар про твою шию?

— Казав, що хоч раз могла б її помити.

* * *

Лікар відвідав простуженого студента на приватній квартирі. Помітивши лікаря пацієнт промимрив:

— Лікарю, температура уже відійшла.

— Знаю,— відповів лікар.— Я зустрівся з нею на східцях.

* * *

Лікар:— Підготуйте свого чоловіка до найгіршого!
Жінка:— О боже! Невже мусить померти?

Лікар:— Зовсім ні. Але не сміє пити горілку.

* * *
— Докторе,— говорить батько по телефону,— у мого сина скарлатина...

— Так, я знаю, бо вчора був у вас,— відповідає лікар.— Лиш не пускайте його до інших і...

— Але ви не розумієте мене.— продовжує схвильовано батько,— він поцілував нашу служницю.

— Це вже гірше. У такому разі її теж треба ізолювати.

— Докторе, але, на жаль, я теж поцілував її.

— Гм. Справа дуже ускладнюється. То ви тоді теж заразилися.

— Так, а після того я поцілував жінку.

— Чорт вас візьми! — скрикнув лікар.— То виходить, що я теж заражений!

* * *

Кінозірка в лікаря:

— Докторе, роздягатись?

— Ні. Я тільки вчора бачив вас на екрані.

* * *

Дівчина, покидаючи лікарню після операції апендициту:

— Скажіть, будь ласка. Чи видно буде місце розтину?

— Це залежить виключно від вас.

* * *

В середині листопада випав сніг. Хірург викликав до себе завгоспа і каже:

— Придбай кілька тонн гіпсу, починається лижний сезон.

Аптекарь наздогнав на вулиці чоловіка:
— Вибачте. Ви просили аспірин, а я помилково дав вам ціанистий калій...
— Ну то й що?
— Він же значно дорожчий!

— Дядю, руки в мене цілком загоїлись?
— Так, синку. Навіть на роялі зможеш грати!
— О, як добре, бо досі я не вмів грати на роялі.

— Пане лікарю, я дуже переживаю за свого синочка. Цілими годинами сидить і ліпить з глини паляниці.
— Нічого страшного. Така поведінка властива хлопчикам.
— Можливо, але дружина йому погрожує розлученням.

Лікар до пацієнта:
— Найкраще, що можу порадити, — довге перебування на морі. Маєте на це можливості?
— Чому ж ні? Я працюю матросом.

— Не смійте вживати алкогольних напоїв! Про це я вам говорив ще торік.
— Пам'ятаю, докторе, але я думав, що за той час медицина зробила якийсь крок уперед.

Пані питається по телефону лікаря:
— Докторе, моя дитина наїлася піску... Я дала їй на-

питися багато води... Що робити далі?
— Стежте, аби ваша дитина випадково не наїлася цементу.

Лікар проглядає грудну клітку бабки:
— Що відчуваєте при потисканні?
— Пригадуються мені молоді літа.

Під час огляду пацієнтка заливає лікаря потоком скарг на всілякі недомогання. Лікар закінчує огляд і говорить:
— Прошу показати язик і тримати його висунутим, поки не випишу рецепта.

Пацієнт до психіатра:
— Пане доктор, я серйозно занепокоєний станом свого здоров'я.
— А що саме вас турбує?
— Вже кілька днів здається мені, що все, сказане мною жінкою, має сенс.

Батько багатодітної сім'ї часто відвідує психіатра. Пояснює:
— Це єдине місце, де можу собі спокійно полежати.

Оглянувши пацієнтку, лікар просить її чоловіка відійти вбік.
— Немає сумніву, — каже він, — що ваша жінка має

манію величності. Чи були подібні випадки в її родині?
— Так, її батько був переконаний, що він голова сім'ї.

Лікар до чоловіка пацієнтки:
— Невроз вашої жінки — то нічого страшного. Може з ним дожити до ста літ.
— А я?

Несмілива дівчина до лікаря:
— Не знаю, що сталося, але обличчя пече мене так, ніби там понатикано повно голок.
Лікар олглядає шкіру на лиці дівчини і каже:
— Нічого страшного. Лише підберіть собі хлопця, який голиться щоденно!

— У почекальні зубного лікаря один з пацієнтів питає другого:
— Не знаєте, скільки цей зубний бере за те, що вирве зуба?
— 50 крб. за годину.

Лікар до пацієнта:
— О, вже сьогодні у вас не такий поганий кашель.
— Звичайно. Та я ж тренувався цілих три ночі!

Лікар до молоді медсестри, побачивши її стурбованість:

— Що сталося?

— Трапилася прикра помилка. Я мала зробити один укол дванадцятому пацієнтові, а зробила дванадцять уколів пацієнтові першому.

Лікар до жінки пацієнта:
— Мушу сказати, що ваш чоловік уже ніколи не зможе працювати, але не треба йому поки що про це говорити...
— Та чому ж? Це його дуже втішить!

Машиною невідкладної допомоги привезли пацієнта зі зломаною ногою. Лікар оглядає перелом і питає:

— Як це сталося?
— Під час гри.
— Ви грали у футбол?
— Ні, в карти.
— У карти?!
— Так, і мій партнер подавав мені знаки під столом.

— А що означають ці скорочення в історіях хвороби? — питає лікар-практикант.

— Ми вирішили берегти нерви пацієнтів, тому зашифрували їхні захворювання. I — інфаркт міокарда, ВДК — виразка дванадцятипалої кишки...

— А ЧЗЩ?
— Чорт зна що.

— Говорять із пологового будинку. Передайте будь ласка, главі сім'ї, що дружина йому подарувала трійню.
— О, тільки не тепер, сестро. Він голиться.

* *
Лікар:— А була у вас уночі лихоманка?
— Хворий:— Була.
Лікар:— А зуби цокотіли?
— Хворий:— Не знаю, зуби лежали на нічному столику.

* *
— Кажуть, геніальність — це хвороба.
Можливо,— але хай це вас не турбує, ваш вигляд цілком здоровий.

* *
— Гляньте на ту жінку в рожевому платті,— які в неї чудові зуби!
— О, для мене це комплімент.
— Ви її чоловік?
— Я її зубний лікар.

* *
Дружина чоловікові-лікарю:
— Тепер, любий, ти повинен забути про свою професію. Ми ж будемо в шанованому товаристві.
— Як же я повинен поводитися?
— Перестань мацати пульс кожному, хто подає тобі руку.

* *
Жінка поважилася. Чоловік питає:
— Ну як, більше від норми?
— О ні,— відповіла жінка,— коли вірити таблиці, я просто повинна бути вищою зростом на п'ятнадцять сантиметрів.

* *
Оглянувши перестарілого пацієнта, лікар каже:
— Ви здорові, як дуб. Доживете до дев'яносто літ.
— Але ж мені дев'яносто!— злякано вигукнув старий.
— От бачите, а я що казав.

* *
— Хворий на ангіну питає покоївку:
— Доктор дома?
— Ні,— відповідає та,— заходьте швидше!

* *
Зубний лікар до медсестри:
— Мені здається, у приймальні є ще один пацієнт.
—
— Чому ж його не запрошують?
— Та закриті двері на зацінку з боку приймальні.

* *
До зубного лікаря прийшли двоє дівчаток. Старша рішуче:
— Докторе, треба видалити зуб. прошу вас, не знеболюйте, я поспішаю.
— Ого, яка смілива! — дивується лікар.— Ану поглянемо на твого зуба.
— Чуєш! — старша до меншої. Покажи доктору зуб!

* *
Після нещасного випадку мотоцикліст звертається до сусіда по палаті:
— Здається, десь я вас зустрічав.
— Тому й лежимо тут обидва, що зустрічав.

- * * *
- Чим ви лікуєтесь при безсонні?
 - Склянкою вина через кожні дві години.
 - І після того засинаєте?
 - Ні, але так веселіше не спати.

- * * *
- Докторе, я страждаю розладнанням пам'яті.
 - Відколи?
 - Що-відколи?

* * *

Молодий чоловік хоче найняти кімнату. Господарка пояснює:

- Досі в цій кімнаті жив один лікар. Він весь час проводив небезпечні досліди.
- Ага, то ці жовті плями на стіні від його дослідів?
- Ні, від самого лікаря.

* * *

Лікар до жінки:

- Ваш чоловік потребує цілковитого спокою. Зараз випису рецепт на заспокійливі пілюлі.
- А як йому приймати їх, докторе?
- Йому? Ні, ці пілюлі для вас, дорогенька.

* * *

Молодий чоловік прийшов до лікарні навідати друга, що потрапив у автомобільну аварію. Біля входу до палати зустрічається з медсестрою і пошепки питає:

- Як він у вас, має якісь шанси?
- Ні, він не в моєму стилі.

* * *

Жінка заливається сльозами.

- Я проковтнула голку.
- Що сталося? — хвилюється чоловік.
- Є чого плакати! На, візьми другу!

* * *

До пологового будинку під'їжджає таксі, з нього вискакує схвилюваний пасажир, спішить до задніх дверей, відкриває їх, нерозуміюче заглядає всередину й у відчай вигукує:

- Боже мій! Я забув дружину вдома!

* * *

Аптекарь:— Ну як, подіяла отрута на мишей?
Відвідувач:— Ще й як! Миші від неї так розжиріли, що не могли влізти в нірку, і кіт їх переловив.

* * *

- Докторе, ви порекомендували мені дієту — фруктові соки, грінки, чай, — і не сказали, як приймати: до чи після їжі.

* * *

У зубного лікаря.

- Чого це ви так повеселіли, докторе? — питає медсестра.
- Зараз увійде автоінспектор, який проколов мені талон.

- Доведеться видалити зуб.
- Хворий труситься від страху. Лікар наливає йому чарку спирту.
- Випийте для сміливості.
- Пацієнт випиває, але тремтить, і далі. Лікар наливає йому другу чарку, потім третю, четверту.
- Помітивши, що хворого вже не трусить, лікар питає:
 - Ну, як? Набралися сміливості?
 - О-го! — відповідає пацієнт. — Хай тепер хтось по-сміє торкнутися мого зуба.

- Твій батько такий веселий, завжди сміється.
- То йому протез не того розміру вставили.

- Покажіть око. Так, так. За всіма прикметами у вас малокрів'я і тяжкий нервовий розлад.
- Ви судите по лівому оку, докторе, але ж воно у мене скляне.

- Ти знаєш, що грип може дати ускладнення на мозок.
- Не турбуйся, тобі це не пошкодить.

- Хворий: — У мене болить права нога.
- Лікар: — Це внаслідок літнього віку.
- Хворий: — Ви помиляєтесь, докторе, лівій нозі стільки ж років, але вона не болить.

- І що то у вас за хвороба? Важко визначити. Мабуть, це внаслідок алкоголю.
- Гаразд, докторе. Я прийду, коли будете тверезим.

- Лікар до пацієнта:
 - Якщо ви хочете довго прожити, кожного разу, коли відчуваєте потяг до чарки, з'їжте яблуко.
 - Що ви, докторе! Стільки яблук я не подужаю.

- Моя дружина хоче схуднути і тепер весь час їздить г хи.
- І який результат?
- Кінь утратив у вазі десять кілограмів.

- Сусід ударив мене лопатою по голові, — скаржиться лікареві пацієнт.
- Лікар оглянув йому голову і знизав плечима:
 - Немає жодних слідів.
 - Нема слідів?! — обурився відвідувач. — Я прошу глянути на лопату, якою він мене вдарив.

Ох ці жінки

- Чоловік: — Чого плачеш? Я не від'їжджаю на цілий рік, лиш на місяць.
- Жінка крізь плач: — Знаю тебе! Говориш на місяць, а сам за два тижні повернешся!

* * *

— Скажіть, Вероніко, дуже сумував мій чоловік, коли я була у відрядженні?

— Ой, сумував! Особливо в останні дні перед вашим поверненням дуже зітхав!

* * *

— Чоловіче мій, скоро в нашій маленькій хаті появиться третя істота.

— Люба моя, невже?!

— Так! Моя мама розлучається з батьком і перейде до нас жити.

* * *

Вернувся Ілько з війни та й питає свою жону:

— Чия то дитина у тебе на руках?
— Та моя! Могла бути й твоя але тебе вдома не було.

* * *

Кум:— Кумасю, то ваш чоловік помер?

— Кума:— Помер, кумцю, вчора поховала.

— Кум:— Та чи гадаєте, кумасю, віддаватися?

Кума:— Ой куме, якось не випадає про те скоро думати. Прийдіть краще увечері.

* * *

— Вуйку, ви давно одружені?

— Та жона каже, що п'ятнадцять років, а мені здається, що вже років з п'ятдесят.

* * *

Вона:— Я мусила бути дурна, що віддалася за тебе, п'янице!

Він:— Ось бачиш, дурні завше щастя мають.

* * *

У міліцію вбігає захеканий чоловік.

— Прошу мене чим скоріше посадити.

— Що ви вчинили?

— Я вдарив дружину.

— І що, вбили на місці?

— Ні, але вона женеться за мною, і через хвилину тут буде.

* * *

— Скажіть, товаришу адвокат, чи дурість є мотивом для розлуки?

— Цілком може бути! А хіба що, ваша жінка дурна?

— Ні! Я дурний, що на ній оженився!

* * *

Суддя:— Ви звинувачуетесь, у тому, що б'єте свою жону.

Петро:— Прошу, пана суддю, а ви знаєте мою жону?

Суддя, усміхаючись:— Ні, не знаю.

Петро:— То й не говоріть дурниці!

* * *

Чоловік заявляє про зникнення своєї дружини.

— Давно пропала? — питає черговий офіцер.

— П'ять років тому.

— П'ять років? Довго ж ви збиралися про це за-
явити.

— Та знаєте, все якось не вірилось.

— Що ти вирізаєш із газети?

— Статтю про чоловіка, який домігся розлучення із
дружиною лише на тій підставі, що вона нишпорила в
його кишенях.

— І що зробиш із вирізкою?

— Покладу собі в кишеню.

Чоловік прийшов до адвоката:

— Хочу розлучитися з дружиною.

— А що трапилось?

— Щодня вештається по ресторанах і винарнях.

— Невже у вас дружина справді п'яниця?

— Що ви просто розшукує мене.

Адвокат до клієнтки:

— І яке у вас прохання у зв'язку з розлученням?

— Прошу лише одного: зробити все можливе, аби я
восталася з машиною, а чоловік із дітьми.

Іван:— Чого ти такий сумний, Петре?

Петро:— Бо жінка знову розбила горнець.

Іван:— І е від чого журитися! Моя жінка частіше
таке робить.

Петро:— Але моя розбила його у мене на голові!

— Знаєш, коли почую, що загуде автомобіль, то в
мене волосся сторч стає й мороз поза шкіру йде.

— Так боїшся автомобіля?

— Ні, не автомобіля, але на автомобілі втекла з
якимсь дурнем моя жінка, то я боюся, щоб назад не
приїхала.

Чоловік:— Ще й досі обід не готовий? Тоді я йду до
ресторану.

Жінка:— Почекай хвилин десять. Усе буде готово.

Чоловік:— Як, буде обід готовий?

Жінка:— Та ні, я одягнуся, й підемо разом до ре-
сторану.

— Дорога дружино, якщо я не прийду додому на ве-
черю — пришлю тобі записку.

— Не треба, записку я вже знайшла у тебе в кишені!

— Уявляете, мій чоловік не вернувся сеї ночі до-
дому!

— Що? Може, з ним сталося нещастя?

— Ні, але станеться, як прийде.

— У твоєї жінки не ротик, а просто чудо. Такий ма-
ленький...

— Чудо не те, що маленький, а те, що в ньому такий
великий язик.

- * * *
- Хто був першим чоловіком на землі?
 - Адам.
 - А яке перше лихо Бог послав на нього?
 - Єву.

* * *

Жінка:— Допоможи прибрати кімнату.
 Чоловік:— Не можу, щось нездужаю. Голова болить,
 та й руки трясуться.

Жінка:— От і добре, витряси тоді ряднину.

* * *

— Аж смішно, коли подумати: промимриш кілька
 слів при повній свідомості, і ти вже жонатий.
 — Точно! А промимриш кілька слів уві сні, і ти вже
 розлучений.

* * *

— Поки мій чоловік був у відрядженні, я вчилася
 варити.
 — І що він сказав, як вернувся?
 — Налякався і знову чкурнув у відрядження.

* * *

— Хто розбив шибку на вашому великому вікні?
 — Мій чоловік, той боягуз.
 — Як же це трапилось?
 — Нахилився, коли я кинула в нього вазу.

* * *

— Як ти, власне, познайомилася зі своїм другим чо-
 ловіком?

— То було дуже романтично: наїхав машиною на
 мого першого чоловіка.

* * *

— Дорога сусідка, позичте мені кочергу!
 — Ніяк не можна, мій теж іще не повернувся.

* * *

Зустріл і два друзі.
 — Прийми моє глибоке співчуття, дорогий друже!
 — Як це! У зв'язку з чим?
 — У моєї жінки нове плаття і капелюшок.
 — Ну і що?
 — Завтра вона відвідає твою дружину.

* * *

— Що нового в себе? Чи оженився ти з Оксаною, чи
 й далі сам готуєш їсти?
 — І те, й друге!

* * *

Жінка до чоловіка:
 — Лікар приписав мені виїхати в цьому році на Чор-
 не море. Як думаєш, куди податися?
 — До іншого лікаря.

В день іменин чоловіка жінка говорить до нього з другої кімнати:

— Навіть не здогадуєшся, який подарунок я купила на твої іменини.

— Вже йду, погляну!

— Почекай, нехай одягну!

Жінка до чоловіка:

— Хотіла б я знати, чи будеш мене любити, коли мое волосся посивіє?

— А хіба я розлюбив, коли твоє волосся ставало чорним, білим, рудим і фіолетовим?

— В своїм житті ти зробив лише один розумний крок: що одружився зі мною.

— Якщо й далі так розтринькуватимеш гроші, скоро залишуся без гроша...

— Мене це не тривожить, я вийшла за тебе з любові, а не з-за грошей.

— Мої сукні починають подобатись моему чоловіку, як тільки згадаю про купівлю нових.

— Не знаю, чого мій чоловік називає мене жайворонком?

— Напевне, хотів би, щоб ти на зиму відлітала в теплі краї.

Чоловік дзвонить у міліцію:

— Прислайте когось на Ямську, 10. Жінка б'є свого чоловіка, і це дуже нервує сусідів!

— Добре. А ви сусід?

— Ні! Той чоловік.

Молода жінка подає чоловікові на обід курку. Раз вклавши, чоловік підозріло обнюхує страву, а потім питає:

— Що ж ти там напхала до середини?

— Нічого. Там взагалі не було місця!

— Уявляю собі, які страшні підозри зародилися в твоїй голові, коли я зникла на два дні з дому.

— Так, відразу собі подумав, що повернешся.

Ворожка до клієнта:

— Бачу, закопаний скарб!

— Знаю! Моя жінка постійно про нього говорить. То її перший чоловік!

Малий хлопчик питає батька:

— Тату, чого ти оженився з мамою?

— На це батько, з тріумфальною усмішкою, до жінки:

— Бачиш, навіть дитина не може надивуватися!

* * *

— Я вже жонатий п'ятнадцять літ і весь час кохаю одну й ту ж жінку.

— Твоя дружина, мабуть, дуже щаслива?
— На щастя, вона про це не довідалася.

* * *

Дама середніх літ, повернувшись додому від перукаря, говорить чоловікові:

— Я просила підстригти дуже коротко і сподіваюся, що не виглядаю тепер, як бабка.
— Ні! Тепер виглядаєш, як дідок.

* * *

— Що нового?
— Жінка мене зраджує.
— Ти не зрозумів. Запитую, що нового?

* * *

— Ще ніколи я не зрадила свого чоловіка.
— Радієш чи шкодуєш?

* * *

— Чула, що ти вчора вийшла заміж. А як шлюбна ніч?
— Як і всі інші.

* * *

Він:— Маю питання, яке хочу задати тобі вже з тиж-
день...

Вона:— Говори сміло, вже місяць, як маю готову від-
повідь.

* * *

— Як почуває себе Петро?
— Лікар сказав, що потребує тиші і спокою, а я по-
требую плаща і ридикюля.

* * *

— А знаєш, чоловік завжди воліє взяти жінку, дурні-
шу від себе.
— Тобі це сказав твій чоловік?
— Ні. Твій!

* * *

— Мій чоловік тепер у лікарні. Повернувся вчора
увечері п'яний і розбився об двері гаража.
— А як автомашина?
— На щастя, був без машини!

* * *

Розмовляють двоє чоловіків:
— Власне, чому ти одружився з жінкою, що старша
від тебе на двадцять років?
— Вона не дала мені закінчити речення, коли я про-
сив руки її доньки.

* * *

Молода жінка з плачем прибігла до матері:
— Що трапилось?
— Мене побив чоловік.
— Твій чоловік? Але ж він учора поїхав у відряд-
ження!
— Я теж так гадала.

* * *

* * *
Чоловік:— Ти знаєш, жінко, що верблюд може вісім днів робити і нічого не пити?

Дружина:— Я знаю такого верблюда, що вісім днів п'є, і нічого не робить.

* * *
— Я вчитала в газеті, що людина за рік з'їдає три кілограми солі,— говорить за обідом дружина до чоловіка.

— Може бути, тільки не за одним разом,— озивається на те чоловік, сьорбнувши пересоленого борщу.

* * *
Чоловік:— Ти чула, як уночі гриміло?

Дружина:— Ой, чому ти мене не розбудив? Ти ж знаєш, що я зовсім не можу спати під час грози.

* * *
Дружина докоряє чоловікові:

— Чому, коли моя мати приїжджає до нас, ти нікуди її не поведеш?

— Нема потреби,— відповідає чоловік,— все одно що раз у раз вона знаходить дорогу назад.

* * *
— Що б ти, Марійко, зробила, якби я тебе поцілував?

— Кликкала б маму.

— Ну, а тоді що було б?

— Нічого, бо в хаті нікого нема.

* * *
— Любонько,— озвалася господиня до квартирантки,— ваш брат уже перестав навідуватися, правда?

— Той мерзотник уже знайшов собі іншу сестру.

* * *
Заходить бригадир у дім і питає:

— Маріє, чому донька твоя на роботу не виходить?

— Куди їй на роботу? Вона ще дитина.

Бригадир приходить через рік:

— Маріє, чому донька на роботу не виходить?

— Куди їй на роботу?! — дивується мати.— В неї ж дитина.

* * *
— Перепрошую, люба, але завернув я з колегами до бару. Ми вдарили об заклад, хто більше вип'є.

— Ну, й хто взяв друге місце?

* * *
Мати радить дочці, яка шойно вийшла заміж:

— Дитино, хочу тобі дати добру пораду: ніколи не вступай у суперечку зі своїм чоловіком. Відразу плач!

* * *
— Чому весь час оглядаєшся, доню? — питає батько дочку.

— Шукаю для тебе зятя, тату,— відповідає вона.

Зустрілися двоє шістнадцятирічних дівчат і ведуть розмову:

- Чи вже маєш хлопця?
- Ні дівчинку.

— Знаєш, мамко, я ніколи б не віддалася за чоловіка, який уночі хропе.

— То дуже розумне рішення, доню— схвалює мати.— Однак при випробуваннях будь обережна!

— Чому ти посварився з Сонею?

— Вона просила вгадати, скільки їй років.

— То й що?

— Я сказав правду.

Молодий чоловік питає дружину:

— Хто ж сьогодні залишиться з дитиною?

— Давай тягнути сірники,— відповідає дружина.— Якщо витягнеш великого сірника — твоя мама, якщо маленького — моя.

— Мамо, як дізнатися, чи вдало я обрала собі чоловіка?

— Якщо поганого — помітиш відразу, якщо хорошого — ніколи.

— Правда, що рідні твого нареченого ненавидять тебе?

— Так, його жінка втопила б мене в ложці води.

— Чула, що виходиш заміж за Петра. Якщо це правда, то вітаю, а якщо неправда, то вітаю Петра.

— Як гадаєш, може жінка любити двох одночасно?
— Так, але при умові, що один про другого нічого не знає.

Кума:— Куме йдїть но до нас вареники обїдати.

Кум:— Дякую, я обїдав.

Кума:— То йдїть хоч перекусїть.

Кум:— Хїба що — перекусити.

Сїв, махнув усї вареники.

Кума:— Приходьте їншим разом, як перекусите.

— Чоту ти не хочеш вийти за мене заміж?

— Бо ти рудий.

— Всї запевняють, що як тїльки одружуся з тобою, відразу посивїю.

Зустрілися двоє друзїв.

— Добре, що я тебе зустрїв! — радїсно вигукнув один.— Маю сьогондї вирїшальну зустрїч з Оксаною, пїдеш зї мною?

— Я ж тобі заважатиму!

— Нї, навпаки! Коли Оксана побачить тебе, матиму відразу бїльшї шанси!

Якась пара сидить у кіно. Протягом цілого сеансу партнер чуйно обнімає свою дівчину. Літня жінка, яка сидить позаду, торкає його за рамено:

- Чи не могли б ви робити це вдома?
- Дуже б хотів, але вдома дружина.

Молодик до майбутньої жінки:

— На жаль, моя люба, подружнє життя є не тільки приємністю. Коли поберемося, доведеться тобі варити обіди...

- А тобі доведеться їх їсти...

- Я повернула вам лійку, що позичала того тижня?
- Ні, не повернула.
- Що ж робити? Я знову хотіла позичити її у вас.

Одарка не тільки зберегла свою дівочу фігуру. Вона її подвоїла.

- Що, по-твоему, найсуттєвіше в жіночій вроді?
- Уста.
- Але чіткіше: форма, колір, величина?
- Ні те, ні інше. Найважливіше, щоб були закриті.

- Чого це Ганка так загордилася?
- Бо привезла із закордонної мандрівки нежить?

Якась дама перепробувала в крамниці з п'ятдесят нових капелюшків, після чого каже:

- Найбільше до вподоби мені оцей. Скільки?
- Зовсім нічого, — відповідає продавщиця. — У цьому капелюшку ви прийшли.

- Сусідко, ваші кури щодня в моєму саду!
- Я так і думала, бо ніколи не повертаються.

- Ви сміливі?
- Не сумнівайтесь.
- Якщо це справді так, то підіть до моєї жінки, візьміть у неї ключі і скажіть, що я прийду додому після півночі.

- Петро та Ганна гарна пара?
- Певно, що так. Обое люблять гроші. Тільки вона розтринькувати, а він складати.

- Снилось мені, що чоловік залицяється до якоїсь блондинки!

— Але навіщо нервуватися, то ж було тільки в твоєму сні.

— Якщо він робить це в моєму сні, то уявляю, які коники він викидає в своїх снах!

— Петре, звідки маєш таку гулю на лобі?

— А ти що-хіба неодружений?

— Одружений.

— То чому ставиш такі дурні запитання?

— Мамо, хто такий оптиміст?

— Це молодий чоловік, доню, який сидить у трамваї і хоче зав'язати знайомство з дівчиною, що стоїть поруч

Мале та ранне

— Мамо, я сьогодні зробив дуже добру справу.

— Що ж ти зробив, синку?

— Двое бігли до поїзда. Я нацькував на них нашого пса, і вони так тікали від нього, що встигли на поїзд.

— Мамо, я сьогодні бачив сміхоту!

— Яку, синку?

— Циганка ловила нашого півня і не могла ніяк зловити. Так я їй допоміг.

— За що ви накрутили вуха своєму синові?

— Бо завтра має принести табель зі школи.

— Але ж...

— Але завтра мене не буде вдома...

Учні запропонували придумати слово, щоб мало два значення. Не думаючи довго, він сказав:

— Гаврило.

— Чому ти думаєш, що слово «Гаврило» має два значення? — спитала вчителька.

— Тому, що «гав» — то пес, а «рило» — свиня.

— Дядьку, ви в лісі народилися?

— Чого так питаєш?

— Бо тато казали: «Знов преться до нас старий пень».

— Мамо! Де ти сестричку Оленку взяла?

— В капусті знайшла.

— Яка ж це капуста в січні росте?

— Іванку! Чого це ти два дні не був у школі? — суворо питає вчитель.

— Перший день мамка випрала мої штани, то я не мав у чім прийти.

— А другий?

— А на другий день, коли йшов до школи, побачив на плоті ваші штани, то подумав, що й вас не буде в школі.

Приходить мати до школи і накинулася на вчителя:

— Як це можливо, щоб мій син на іспиті провалився? Він у нас найрозумніший у сім'ї!

— Співчуваю, — сказав учитель.

— Хто скаже, від чого роса? — питає вчитель,
— Я знаю! — підіймається Іванко. — Земля крутиться
так швидко, що аж потіє.

Учитель: — Ваш син увесь час біля книжок заспаний.
Батько: — Може бути. То в ньому талант дримає.

Іванко: — А мій тато багатший від твого!
Мишко: — А мій мудріший від твого.
Іванко: — А мій тато твоєму гроші позичав!
Мишко: — А мій тато твоєму не віддасть...

— Чи правда, тату, що люди від мавпи походять?
— Правда, синку.
— То я від мавпи народився?
— Ти, що здурів!?

Мати питає п'ятирічного сина, що він хотів би на
своє іменини.
— Коника, вушка і три дні не вмиватися.

— Як там мій внучок у школі?
— Та нічого. Тільки вчора відпросився на ваш по-
хорон.

— Добре, синку, що ти перестав плакати.
— Я не перестав, я тільки відпочиваю.

— Який час, — питає вчитель, — найкращий для
збирання яблук у саду?
Учень: — Коли пес спить у будці

Пішли батько з сином на базар. Купили батьку про-
мові чоботи. Перекинув їх батько через плече і йде до-
дому босий.

— Тату, взуйте чоботи, озвався син, — ноги поб'єт.
Не встиг це промовити, як батько спіткнувся об ка-
мінь і мало не впав.
— Бачиш, дурню, — сердито сказав до сина, — якби
я тебе послухав то вже підшва відскочила б, а так ли-
ше ніготь відлетів та палець посинів.

— Скажи, — питає вчитель учня, — що таке байка?
— Байка — це коли звірі межі собою розмовляють,
наприклад, свиня з ослом, ну, як ми з вами.

— Не тягни kota за хвіст!
— Я не тягну. Я тільки тримаю за хвіст, а він сам тягне...

— Мамцю, наш котик дуже пити хотів...
— То ти напоїв його синку?
— Так. Я вкинув його у криницю. Хай п'є, скільки схоче.

— Дядьку, погладьте того лса.
— А він кусається?
— Не знаю, хочу перевірити...

— Бабцю, хочете цукерку?
— Ні внучку, не хочу.
— А тепер спитайте мене.

Питає син у матері:

— Мамо, а чому батько лисий?
— Тому, що він дуже розумний.
— А чому в тебе так багато волосся?

Хлопчик років п'яти зайшов до крамниці й подає продавцеві глечика:

— Мати просили, щоб ви відпустили повну посудину повідла.

— Який розумний хлопчик, вже допомагає мамці, — хвалить малого продавець.

— Ну, ось маєш повідло. Мати, напевно, дала тобі й гроші на повідло?

— Дала. Вони на дні глечика. Я поклав туди, щоб не загубити.

— А де твоя мама? — запитали маленьку дівчинку.
— Вона наказала мені гратися з оцим маленьким хлопчиком, а сама пішла гратися з отим вусатим.

— Мама вдома?
— Ні.
— А батько?
— Теж сховалися.

— Тату, щось наша вчителька плуває, — скаржиться син батькові.

— Чому так думаєш?

— Вчора казала, що два і два — чотири, а сьогодні, що три й один — також чотири.

Малий Андрійко, почувши від тата, що той буде старіти і все меншати та меншати, зраділий, обіцяє:
— Я тоді тебе в дитсадок буду водити.

- Синку чого ти плачеш?
- Та мій новий козушок упав з горища.
- І ти з-за такої дрібниці плачеш?
- Еге ж, дрібниця! Але в козушку був я!

У Гончаренків гості. Дитина гуляє межі старшими. Аж ось настає дев'ять годин, батько бере сина і вкладає в ліжко у сусідній кімнаті. Сам лишається, щоб приспати. Минає година, друга... Раптом двері кімнати відчиняються, й тихо входить Іванко:

— Ледве вдалося старого приспати!

Невістка побачила у вікно свекра і каже тихо:

— Знову його чорти несуть.

Зайшов свекор у хату, а маленький Іванко питає:

— Розкажіть, дідусю, як ви до нас добиралися?

— Та йшов собі помаленьку.

Іванко здивувався:

— А мама казала, що вас чорти несуть...

— Дивися, внучку, коли я позіхаю, то рота закриваю рукою. Чому так роблю?

— Щоб не випали вставлені зуби.

Учитель: — Скажи, Михасю! Як то може бути, що твій твір про собаку такий самий, як у твого брата?

Учень: — Бо це той самий собака.

Школяр каже батькові:

— Татусю, ти маєш щастя.

— Тобто як?
— Тобі не доведеться купувати мені нових книжок. Я залишився на другий рік.

— Як вам подобається наш синок? — питає господиня гостя.

— О, то чудове дитя. Але чомусь він думає, що я лікар: відколи я зайшов до вас, весь час показує мені язика.

— Так, що, Петре, мамка вже здорова?

— Так трохи...

— Як це трохи?

Ну так... Мене вже відлупцювала, а тата ще не поджає.

Учитель хоче дохідливо роз'яснити учню завдання:

— Ось дивися, якби я тепер почав прокопувати звідси землю наскрізь, де б я опинився?

— У божевільні.

— Чому такий замислений, Васильку?

— Татко сказав мамці, що вона перелякана віття, а вона йому відповіла, що він старий баран. То я тепер думаю — хто ж я.

- Тату, я хочу пити, — скімлить хлопчик у ліжку.
- Спи, не сердь мене!
- Я дуже хочу пити...
- Перестань, бо дам потиличника!
- Тату, — доноситься знову через кілька хвилин, — як будеш іти давати мені потиличника, то не забудь прихопити і склянку води.

- Батько повернувся з роботи, донька його радісно вітає, цілує, обнімає, а синок ніби й не помічає батька.
- Чого це ти набурмосився? — питає батько.
- А чого мені лащитись, я ж не розбивав дзеркало.

- Батько держить за спиною лозину і кличе сина, який прошпетився:
- Іди но сюди! Я тобі щось скажу по секрету.
- А нащо, мені, малому, так багато знати — відповідає Петрик.

- Вчителька: — Марусю, назви шість звірів, що живуть у Арктиці!
- Учениця: — Чотири ведмеді і два тюлені.

- Бабуся: — Якщо будеш слухняний — попадеш до раю, а якщо сердитимеш мене, то в пеклі опинишся.
- Внучок: — А що робити, бабуню, щоб потрапити в кіно?

- Учитель до Василька:
- Ну й що сказав батько, коли ти приніс такий поганий табель успішності?
- Дуже розсердився. Побачите його — краще обминайте.

На дорозі плаче хлопчик. Підходить старенька жінка:

- Чого плачеш?
- Бо загубив татка.
- І не втрапиш сам додому?
- Та я втраплю, але татко не втрапить.

- Мамо, глянь, той чоловік не має на голові жодного волоска.
- Не говори так голосно, він може почути.
- Хіба він про це ще не знає?

- Мамо, як ви познайомились з татом?
- Одного разу я впала в ріку. От-от потону, та несподівано незнайомий молодий чоловік кинувся у воду і врятував мене. Через кілька місяців ми одружилися.
- Ах, то я розумію, чого тато заявив, що не дозволить мені вчитися плавати!

- Малий до мами:
- Чого в тебе сиві волосинки?
- То неслухняність додає родичам сивини.
- Тепер я розумію, чому бабка геть сива.

- Хто у вашій сім'ї найдужчий?
- Бабуся.
- Чому?
- Тому, що за всіх працює.

- Тату, чорнило дорого коштує?
- Ні синку.
- Чому ж мати свариться, що я вилив чорнило на килим?

- Батько до Петрика, що прийшов у обдертій одежі,
- розбитим носом і синяком під оком:
- Хто тебе так обробив?
- Михайло.
- А ти, що не міг дати здачі?
- Я віддав перед тим.

Учитель до Іванка:

- Чи знаєш ти, хто такий лицемір?
- То хлопчик, який весело йде до школи.

На подвір'ї розмовляють двоє хлопчаків:

- Знаєш моя сестра така, як кішка.
- Чому?
- Бачить у темноті.
- Справді?
- Так, сиділа у темній кімнаті зі своїм хлопцем, і я чув, як сказала: «Ти неголейий!».

Учителька, перевіряючи, як діти розуміють дробі, питає учня:

- Що б ти хотів дістати: одну третю чи одну четверту груші?
- Одну четверту.
- Чому.
- Бо не люблю груш.

Дама до хлопчика:

- Сам ходиш до школи?
- Ні, мене посилають.

Ганя до мами:

- Мамко, чого ти так дуже потовстіла?
- Бачиш, дороженька, я потовстіла тому, що сподіваюсь на малого братика для тебе.
- О, тепер я знаю, чого так округ наш священник.

- Чого ж?
- Бо вчора сказав, що сподівається на вікарія!

Хлопчик до товариша:

- Вмієш читати і писати?
- Вмію лише писати.
- То напиши ось туг.

Хлопець пише.

- Що ж ти написав?
- Не знаю, я ж тобі казав, що не вмію читати!

Вчитель до учня:

— Ну, як же ти умудрився один зробити стільки помилок?

— Я не один. Мені батько допомагав.

* * *

Три хлопчики з гордістю розповідають про своїх батьків:

— Моєму татові всі кажуть «рідний мій».

— А моєму — «дорогий мій».

— А мого, як побачать, то вигукують: «боже мій!»

* * *

Малий хлопець до залицяльника старшої сестри:

— Оля сподівалася, що ви сьогодні прийдете.

— Звідки знаєш?

— Бо пішла з дому.

* * *

— Мій брат пробіг на шкільних змаганнях два кілометри за хвилину.

— Не бреш! То краще за світовий рекорд!

— Але він знає коротку дорогу.

* * *

Учитель:— Що ти знаєш про верблюда?

Учень:— Є одно — і двогорбі верблюди.

Учитель:— А чи є безгорбий верблюд?

Учень:— Є, але то каліка.

* * *

Вулицею іде скляр і всіх дітей ласкаво гладить по голівці.

— Ви, мабуть, згадуєте своїх дітей, яких залишили вдома?— питає його хтось.

— Ні, ні, що ви?! Я люблю всіх дітей, бо вони вбивають найбільше шибок.

* * *

Вчений спитав тринадцятирічного сина, чому так пізно прийшов додому.

— Був у друзів,— відповів син.

— І що ж ви робили?

— У нас відбувся симпозіум про дівчат.

* * *

Хлопчик висунувся з вікна третього поверху, під яким ростуть троянди.

— Ти знаєш, що буде, якщо впадеш?— суворо питає мати.

— Знаю,— відповідає син,— зімну троянди.

* * *

— Синку,— каже батько,— я з задоволенням виконаю за тебе домашнє завдання, якщо ти напишеш за мене доповідь.

* * *

Батько застав одного зі своїх синочків-близнюків у сльозах:

— Ти чого плачеш?

— А мене викупала мама двічі, й замість Андрійка.

Обурений господар кричить на сусідне подвір'я:
— Ваші два хлопці вилізли на мою яблуню і обірвали всі яблука!

— Боже ти мій! — налякалася мати, — а чи не скажете, де третій!

— Тату, а Івасюк газету їсть.
— То нестрашно. Газета вчорашня.

Плачуть двоє хлопчиків:
— Ти чого плачеш? — питає перехожий одного.
— Я проковтнув скляну кульку.
— А ти чого плачеш? — питає другого.
— То була моя кулька.

— Я доношак, — каже маленький Миколка.
— Це чому?
— Доношую сестриччині ваянки.

— Бабцю, хочете сісти на мое місце?
— Спасибі, ягідко, я б сіла.
— Тоді не відходьте, через три зупинки я зійду.

Батько хапає сина за руку саме тої миті, коли син кидає монету в пивний автомат.

— Скільки раз я тобі говорив, що пити пиво в твоєму віці шкідливо.

— Тату, але ж то фальшива монета.

— Фальшива? Ну, тоді інша справа.

Бабка до внука:

— Петрику, чого ховаєш під подушку хліб?

Внук: — А я, коли знову присниться собачка, кину їй, аби не кусалась.

— Якщо ти завжди будеш така неслухняна, коли виростеш у тебе будуть неслухняні діти!

— Ну от, мамо, ти себе й виказала.

— Чого ти плачеш, дівчинко?
— Татко вгрів молотком об палець.
— Добре ж у тебе серце, дитино. Інша б на твоєму місці зареготала.
— Я так і вчинила...

Ліпили діти снігову бабу і наскрізь промокли.
Перехожий питає:

— Не холодно вам, дітки?
— Нам ні, а от Петькові, мабуть, холодно.
— А хто це — Петько?
— Той, що в снігову бабу закачаний.

Хлодяк на концерті до батька:

- Чому той чоловік замахується на жінку?
- Він не замахується на жінку, а диригує.
- А чому ж та жінка вищить?

Мати йде на роботу. Каже дітям — Іванкові і Оленці:

- Виймете з печі борщ і кашу, пообідаєте. Зрозумів, Іванку?
- Зрозумів, мамо.
- Потім погодуеш, напоїш кабанця і птицю. Зрозумів?
- Я — ні. Може, Оленка зрозуміла.

- Що з тобою, Петрику, чого ти плачеш?
- Мама наказала не переходити вулицю, поки не проїде трамвай, а на цій вулиці нема трамвая.

- Не тягнися через увесь стіл! Що, в тебе нема язика? — осікає бабка онука.
- Язик є, але руки довші.

Хлопчиків подарували на день народження барабан. Кілька днів сусід слухав барабанний грім, нарешті не витримав, купив складного ножика і подарував малому зі словами:

- Синку, це тобі на випадок, якщо захочеш довідатися що всередині барабана.

Оглянувшись довкола і переконавшись що матері нде немає, малюк підійшов до міліціонера і спитав:

- Дядьку, не бачили ви жінку, яка йшла без мене?

- Бабцю, нащо ти надіваєш окуляри?
- Хочу в'язати.
- Надінь і мені. Я теж хочу в'язати.

- Мишко вперше побачив живу свиню.
- Це хто? — питає маму.
- Свиня!
- А що вона такого наробила?

- Над огорожею показала дитяча голівка:
- Чи можу я взяти свою стрілу? Вона залетіла до вас у двір.
- Звичайно, хлопчику. Але де ж вона?
- У вашій кішці.

- Ти глянь на свою одягу! Скільки я тобі казала, — не перескакуй через ту калюжу!
- А я й не перескочив, мамо!

- Мій татко може підняти велику брилу!
- А мій — три таких брили!
- А мій підняти не стане, в нього є заступник.

- Скільки тобі років, синку?
- Шість.
- Шість, а ти не більший за мій зонтик.
- А скільки вашому зонтику?

- Синку, ти купив сірники?
- Купив.
- Не відсирілі?
- Ні. Я всі до одного перепробував, і спалахують відразу.

- Татку, а слонячий батько мне слонятам вуха?
- Ні.
- От шкода! Такі вуха даремно пропадають.

- Мамо, глянь, і татко нафарбував нігті.
- Ні, дитя моє! Просто татко намагався забити в стінку цвях.

Дівчинка сиділа в кіно в першому ряду. Коли на екрані з'явилася пожежа, вона прибігла до батька, що був у центрі залу.

- Ти злякалася — снитав батько.
- Що ти, — відповіла донька, — просто дим потрапив у очі.

- Петрик прийшов додому в сльозах.
- Тобі не сподобалось у цирку? — спитала мати.
 - Ні, приборкувача з'їли, а найменшому левикові нічого й не дісталось.

- Син до матері:
- Дай мені двадцять копійок для того чоловіка, що кричить на вулиці.
 - А про що він кричить?
 - Що велика порція морозива коштує двадцять копійок.

- Жінка до чоловіка:
- Наш будильник зупинився. Треба віднести до майстра. Видно, механізм забруднився.
 - Син: — Ні, механізм чистий, вчора я вимив його водою з милом.

- Мамо ангели літають?
- Так, мій хлопчику, літають.
- А коли наша нова служниця полетить. Вчора татко назвав її ангелом.
- Завтра, мій хлопчику.

— Мамочко, як називається станція, яку ми щойно проїхали?

— Не знаю. І не докучай мені, бачиш, я читаю.

— Шкода, що не знаєш. Наш маленький Іванко якраз там зійшов із поїзда.

* * *

— Мамо, хіба татко людожер?

— Звичайно ні. Що це тобі в голову влізло?

— А чому він учора сказав, що з'їсть свого заступника?

* * *

— Куди так спішиш, хлопчику?

— Додому, щоб мама відшмагала.

— Тобі дуже того хочеться?

— Ні, звичайно, але якщо прийду додому після батька, то це зробить він.

Парубок приходить до дівчини. Її маленька сестричка раптом питає парубка:

— А ви фокуси робити вмієте?

— Ні.

— А мій татко вміє. Сказав, що вилетите звідси, як пробка.

— Татку, чому в загісі жених і наречена подають один одному руки?

— Така традиція, синку. Ти ж знаєш, що боксери на рингу роблять те ж саме.

Питають маленьку дівчинку:

— Хто все бачить, хто все чує, хто все знає?

— Сусідка, — відповідає дівчинка.

* * *

— Що за вузлик у тебе на платку?

— А то мама зав'язала мені, аби я не забув опустити листа в поштову скриньку.

— І ти опустив?

— Ні, мама забула його дати.

* * *

— Мамо, я просипав сіль на чисту скатертину.

— Піди збери.

— Кажуть, якщо просиплеш сіль, буде сварка.

— Кажуть, так.

— А якщо то не сіль?

— То й сварки не буде. А чому питаєш?

— То була не сіль. Я пролив чорнило.

* * *

Дитина ніяк не засне. Жінка до чоловіка:

— Може заспівати йому?

— Навіщо так відразу? Спробуй із ним спочатку по-доброму.

* * *

Малий до дядька:

- Дядю, а чого ви п'єте з відра, а не з кварти?
- Бо в кварти пика не влазить.

- Мамо, дай мені молотка, я заб'ю гвіздох.
- Відіб'еш собі пальці.
- Ні, гвіздка триматиме Павлик.

- Чому твій маленький братик так кричить?
- А чому б ні? Коли б у вас не було ні волосся, ні зубів, а ноги б вас не тримали і руки не слухались, ви б ще не так закричали.

- Татку, що таке аліменти?
- Коли двое роблять помилку, а один із них за це платить.

- То не ваш хлопчик закопує в пісок мою одержу?
- Ні, то сестрин. Мій — он той, що набирає води ващим капелюхом.

- Татку, що це за птах?
- Не знаю, синку.
- А чому ти не спитав, коли був маленький?

- У парку собака лизнув руку маленькому хлопчикові.
- Що, вкусив тебе, — налякалася мати.
- Ні, тільки покуштував.

- Дідусю, і ти був колись маленький?
- Був, дитинко, був.
- Ото, мабуть, був смішний зі своєю лисиною і бородою.

- Сянку, ти налив води до акваріума?
- Ні, мамо, рибки ще не випили вчорашньої.

- Мамо, мамо! До глечика з молоком потрапила миша.
- І ти витягнув її?
- Ні, мамо! Я впихнув туди кота, хай зловить.

- Тепер зрозумів, чому я тебе назвав маленьким ослом? — вичитує перехожий Іванкові.
- Тепер зрозумів. Я ще не такий великий, як ви.

- Мамо, я впав у калюжу.
- Як, у нових штанях?
- Все сталося так швидко, що я не встиг їх зняти.

Чоловік жениться вдруге. Питає свого малого сина:
— Подобається тобі нова мама?
— Татку, я думаю, що тебе обдурили. Не така вона вже нова.

* * *

Батько до сина:
— Маєш рацію. Свідоцтво, що ти знайшов, — моє старе шкільне свідоцтво. Правда, воно ні на волосину не ліпше від твого, і буде справедливо, коли дістанеш від мене те, що колись я дістав за нього від свого батька.

* * *

— Васильку, коли ти, нарешті, виправиш свою двійку? — запитала мама.
— У щоденнику я вже виправив. А в класнім журналі не можу: його ховають в учительській.

ЗМІСТ

Від упорядників	3
Казав пан — кожух дам	4
Весела мозаїка	23
Ох ці жінки	53
Мале та ранне	70

Здано до набору 06.05.92. Підписано до друку 02.06.92. Формат 84x108/32. Папір друкарський № 1. Гарнітура літературна. Високий друк. Ум. друк. арк. 3,34. Ум. фарбовідб. 3,56. Обл.-вид. арк. 3,72. Тираж 50.000 пр. Зам. 0222037. Ціна договірна.

Республіканський Центр духовної культури,
252001, Київ-1, вул. Софіївська, 10.

Друкарня комбінату друку-видавництва «Преса України», 252006,
Київ-6, вул. Андрі Барбюса, 51/2.